

[Glistrup.]

ling 150 dage. Det skulle have været så godt, og så blev det faktisk skidt. Landet lever stadig under den maniske forfølgelse af parcelhusejere og ejerlejlighedsindehavere, som den foregående regering med støtte af SF fandt sin store lyst i at instituere, og hvor man jager de pågældende med en beskætning, som kan drive dem fra hus og hjem.

Regeringen Hartling lyttede ikke til talen i det valg, som bragte den til magten. Landet lever stadig med denne tilstrømning af mennesker til den offentlige sektor, med papir, skriverier og skrivebordssysler, som ingen valuta skaber, hvor vi anvender vor arbejdskraft aldeles uhensigtsmæssigt, nøjagtig på samme måde som man gjorde i den forrige regerings tid, hvad der bragte dette land ud i dets store ulykker.

Landet har det stadig således, at man på de indkomster, der er erhvervet, udskriver meget betydelige skatter; regeringen Hartlings største lovgivningstriumf har været at forhøje den reelle beskætning af indkomsten ganske væsentligt. Forhåbentlig vil det lykkes os andre i tide at få den lede tvangsopsparing fjernet, før den skal træde i kraft til september måned.

Regeringen Hartling ville bekæmpe inflationen. I stedet for at gå til opgaven jævnt og ligetil og forsøge at få sat priserne ned, fandt den ud fra den fortænkte økonomiske videnskab, som den var så forgæbet i, ud af, at man skulle sprede ud af skatteydernes penge i såkaldt omkostningsdæpende ydelser, som om dette ord kunne virke på nogen som helst magisk måde. Derved forstørrede regeringen Hartling dette lands problemer.

Regeringen Hartling ville bekæmpe landets valutavanskeligheder, og hvordan ville man så gøre det? Ja, man kom her i folketinget i forgårs og fremlagde nogle forslag, som var virkelig velegnede til at gøre lige det stik modsatte, hvis man ville beskæftige sig med at analysere, hvad det virkelig drejede sig om. Man mente, at man ved at følge den sædvanlige fremgangsmåde, som har været brugt så mange gange og været brugt så mange gange forgæves, med at pålægge befolkningen pligter ved, at nu skulle de pludselig til at betale mere for den ene vare og så for den anden vare og så for den tredje

vare, virkelig kunne løse de økonomiske problemer, man stod over for. Man sagde, at det må da være ligetil at forstå, at hvis vi hindrer bilsalget — selv om det koster nogle bilhandlere nogle konkurser — så må vi da kunne spare den fremmede valuta, det koster at købe biler, og på tilsvarende måde skulle man løse andre spørgsmål. Man indså ikke, at når man køber i forvejen højt beskattede varer som f. eks. biler eller de andre ting, der indgik i denne fuldstændig fantasi-løse, traditionelle afgiftsbuket, så er det ikke valutaproblemerne, man løser. Det er jo helt oplagt, at hvis man køber en bil f. eks. til, skal vi sige, 33.000 kr., så repræsenterer det for 8.000 kr.s vedkommende fremmed valuta, men i kraft af den grådige stat er langt de fleste penge nogle, der bliver i landet. Hvis man derfor vil bekæmpe valutaproblemerne, så er det bestemt ikke ved at hindre folk i at købe varer og den slags ting, det er simpelt hen ved at gå løs på de meningsløse udgifter, som vi virkelig har i fremmed valuta, hvad vi smider ud til cocktailparties hos ambassadører rundt omkring i verden, hvad vi smider ud til mere eller mindre meningsløse u-landshjælpeydelse og sådan noget. Det er der 100 pct. valuta i, hvorimod der er så umådelig lidt valuta forholdsmæssigt, når vi beskæftiger os med sådan noget som det, regeringen nu ville gå løs på.

Der var simpelt hen ikke sund fornuft skabt i den måde, denne regering ville til at drive politikken på. Vi andre har ligesom hr. Per Hækkerup forsøgt at forklare regeringen, hvordan man fører sund og rigtig politik. Fra første færd straks efter valget i december måned søgte vi kontakt med regeringen for at få et fælles arbejdsgrundlag omfattende det eneste, der kunne hjælpe Danmark i de problemer, som Danmark var kommet ud i, nemlig at vi anvendte vor arbejdskraft forkert. Derfor måtte vi reducere den offentlige sektor, vi måtte sørge for, at den indkomstskat, der pisker arbejdsglæden ud af folk, kunne blive reduceret. Vi mødte den kolde skulder i december. „Kan selv“, sagde den nyfødte regering.

Vi kom igen i januar, da vi stod ved næste korsvej, og forsøgte at få regeringen over til det, der måtte være den eneste rigtige politiske linje, nemlig at man skulle sørge for, at vi fik genoprettet tilstandene i Dan-